

URI COHEN (42)

SCHOONHEID VAN DE LANGE TERMIJN

“Ik ben geboren en getogen in Haifa en heb goede herinneringen aan Israël, alhoewel mijn jeugd werd bepaald door het feit dat mijn vader als parachutist in 1967 sneuvelde in Jeruzalem. Als kind had ik helemaal niets met gebouwen. Wij hadden geen ontwerpers of architecten in de familie of kennissenkring. Maar toen ik een jaar of 12 was en mijn tante vroeg wat ik later worden wilde, antwoordde ik *out of the blue*: ‘architect’. Ik wist helemaal niet wat dat inhield. Eigenlijk heel raar, maar het bleek een soort voorbestemming. Want eenmaal in Nederland koos ik inderdaad voor de TU in Delft. Zelfs toen kon ik nog geen enkele architect bij naam noemen. Toch was het de goede keuze. Ik heb vanaf de allereerste studieweek in een roes geleefd. Ik zag toen een diaprojectie van diverse gebouwen en ik was he-le-maal verkocht. Die roes heeft alle zes studie jaren geduurd, en in 1992 studeerde ik af in de richtingen architectuur en stedenbouw.

“Het mooie van architectuur is voor mij dat het een schoonheid van de lange termijn is. Een mooi architectonisch ontwerp heeft geen levensduur van vijf minuten, een paar dagen of maanden. Nee, dit is schoonheid die jaren meegaat. Daarbij is het voor een architect heel belangrijk om goed te leren luisteren. Jij bent de persoon die de wensen van de opdrachtgevers kan vertalen op een manier waaraan ze zelf nooit zouden hebben gedacht. Dat is jouw meerwaarde.

“Of er zoiets bestaat als joodse architectuur? Ik weet dat daar discussies over gaande zijn, maar voor mij is het antwoord: nee.

In de diaspora hebben we nooit de behoefte gehad om op te vallen, dus onze gebouwen - zoals onze synagogen - zijn onopvallend, soms zelfs van een bepaalde kaalheid. Hedonisme is ons vanuit onze traditie vreemd. Ik vind het dan ook geen typisch joods beroep of zo.

“Ik heb diverse projecten in Nederland gerealiseerd en ik ga regelmatig naar Israël. Ook daar krijg ik inmiddels boeiende opdrachten binnen. Het thuisland trekt toch. ik ben nu bezig met een prachtopdracht. Ik werk aan de renovatie/restauratie van een gebouw in Yesod Hamaa'la, een van de allereerste joodse nederzettingen van voor de grote alijah's eind 19de eeuw. Daarnaast ben ik bezig met het ontwerpen van drie villa's en een openbaar zwembad in de buurt van Tiberias. Ik vind het bijna verbijsterend dat dit allemaal gebeurt.

“Het voelt ook wat vreemd; ik heb toch in geen twintig jaar in Israël gewoond en het land is erg veranderd. Nadat ik naar Nederland ben vertrokken is Israël doorgroeid, en ik heb me ook ontwikkeld. Gevolg is dat je niet zo maar in zo'n land kunt ‘terugstappen’. Maar tegelijkertijd geeft me dat het vermogen om goed te observeren, en die eigenschap heb je als architect nodig. Toen ik als architect begon, werd vaak tegen me gezegd dat men duidelijk mijn Israëlische achtergrond kon herkennen in mijn gebouwen. Nu ik projecten in Israël neerzet, hoor ik dat men een duidelijk Nederlands karakter in de ontwerpen terugziet. Ik denk dat het juist deze mix is van het beste van die twee werelden die me zo fascineert.”

‘HET IS DE MIX VAN HET BESTE VAN TWEE WERELDEN DIE ME ZO FASCINEERT’

